

عنوان مقاله:

بررسی تاثیرات تراکم بر آسیب پذیری ناشی از زلزله در شهر اصفهان (با رویکرد فازی)

محل انتشار:

مجله جغرافیا و برنامه ریزی محیطی، دوره 22، شماره 1 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

صفر قائدرحمتی - استادیار جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه یزد، یزد، ایران

ایمان باستانیفر - دانشجوی دکتری اقتصاد، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران

لیلا سلطانی - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران

خلاصه مقاله:

وضعیت تراکم در شهرهای بزرگ از جمله اصفهان، با افزایش جمعیت و بدون توجه به آثار اجتماعی، اقتصادی، فضایی - کالبدی و زیبایی شناختی، مسایل و مشکلاتی را به وجود آورده که توجه برنامه ریزان شهری را به خود جلب کرده است. پژوهش حاضر به دنبال دستیابی به یک الگوی منطقی از تراکم (کاربری، ارتفاعی و جمعیتی) در شهر اصفهان و تاثیر آن بر آسیب پذیری ناشی از زلزله با رویکرد فازی صورت گرفته است. پژوهش از نوع کاربردی، روش پژوهش بر اساس مدل استنتاج فازی و روش جمع آوری دادهها به صورت اسنادی است. اهداف این پژوهش، شامل؛ شناسایی وضعیت تراکم جمعیتی، تراکم کاربری و تراکم ارتفاعی (ساختمانی) در مناطق شهر اصفهان و کشف ارتباط بین میزان تراکمه‌های شهری و آسیب پذیری ناشی از زلزله در شهر اصفهان است. نتایج حاصل از پژوهش نشان میدهد که در بررسی وضعیت تراکم شهری، در نظر گرفتن رابطه بین سه نوع تراکم جمعیتی، ارتفاعی و کاربری الزامی است. همچنین، رویکرد فازی در نرمال سازی دادههای مربوط به تراکمه‌های شهری، یکی از بهترین رویکردها محسوب میشود. بیشترین ضریب در بخش آسیب پذیری لرزه ای به ترتیب مربوط به تراکمه‌های کاربری و جمعیتی است؛ به عبارت دیگر، ادامه روند فشردگی شهر در مناطق خاص و نیز گرایش شهروندان به سکونت در همان مناطق، بدون توجه به توزیع متعادل، میزان آسیب پذیری لرزه ای را افزایش میدهد. در نهایت، مناطق ۱ و ۶ شهر اصفهان به ترتیب بالاترین میانگین رتبه تراکم را دارند؛ به عبارت دیگر، عمده تراکمه‌های جمعیتی، کاربری و ارتفاعی در این مناطق است.

کلمات کلیدی:

تراکم ارتفاعی، تراکم جمعیتی، تراکم کاربری، آسیب پذیری شهری، منطق فازی، شهر اصفهان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1199913>

